

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ «ΒΑΣΙΛΕΩΣ, ΤΟΥ ΜΠΡΟΝΤΓΟΥΑΙΗ

Ο «μοναδικός» φίλος τών εϋθυμων «γκέρλς». Η κωμικοτραγική δίκη του Σήλντον Κλάρκ. Ποιός ήταν ο «βασιλεύς» τών μιούζικ-χώλ. Πώς γλεντούσε στο Μπροντγουαίη. Η επέμβασι του Κόρνηλ Κλάρκ. Το τέλος τών περιπετειών ενός κωμικού «γότης». Το ειδύλλιό του με την χορεύτρια Ώντρου Σμίθ. Ένας γάμος που οδηγεί στα κάτεργα κλπ.

ΤΑ εϋθυμα «γκέρλς» του Νέου Κόσμου για μιὰ ακόμη φορά συγκινήθηκαν εξαιρετικά από τις κωμικοτραγικές λεπτομέρειες ενός αισθηματικού δράματος, αλλά και διασκεδάσαν πάρα πολύ μ' αυτή την ιστορία. Ήξεδικάσθη την περασμένη εβδομάδα στο κακουργιοδικείο της Νέας Υόρκης μιὰ υπόθεση, που σημείωσε ρεκόρ εξετάσεως μαρτύρων! Πάνω από διακόσιοι άνθρωποι της καλύτερας κοινωνίας στάθηκαν ώρες πολλές στο στενό και μαρτυρικό κιγκλίδωμα του δικαστηρίου και υποχρεώθηκαν να απαντήσουν σ' ένα πλήθος ερωτήσεων τών δικαστών. «Όσο πειά για τους δημοσιογράφους, αυτοί είχαν εγκαταστήσει ένα ολόκληρο συνεργείο... σκανδαλοθηρίας και κάθε τόσο στέλναν στις εφημερίδες τους τὰ πιό συναρπαστικά επεισόδια.

Μέσα σ' αυτή την αποπνικτική ατμόσφαιρα του εγκλήματος, στα θρανία του ακροατηρίου, ένα σωρό ωμορφες κυρίες και καλοντυμένοι κύριοι περίμεναν υπομονετικά να απολαύσουν κανένα σπαρταριστό ανέκδοτο και πιγόντουσαν από τη ζέστη. Μά τις σάς αναφέρουμε από την αρχή αυτή την ιστορία, της οποίας ο επίλογος γράφτηκε δώ και λίγες μέρες στο κακουργιοδικείο.

Ο Σήλντον Κλάρκ, ο γιός ενός βαθύπλουτου διευθυντού της εταιρείας πετρελαίων Σίνκλαιρ Ρέφινιγκ Κόμπανυ, ήταν από τους πιό γνωστούς γλεντζέδες τών κέντρων του Μπροντγουαίη. Όλος αυτός ο τεράστιος δρόμος, ο γεμάτος φώτα, ωμορφες γυναίκες και εϋθυμη μουσική, τον ήξερε και τον αγαπούσε. Σ' όποιο μπάρ, σ' όποιο μιούζικ-χώλ και αν έκανε την εμφάνισή του ή γοητευτικές χορεύτριες τρέχαν να τον υποδεχθούν και να του προτείνουν να τούς... προσφέρη σαμπάνια.

Και εκείνος δεν ήρνείτο ποτέ. Γελούσε ευχαριστημένος από αυτά τὰ δείγματα της αγάπης και ήταν πρόθυμος να αδειάση όλο το περιεχόμενο του πορτοφολιού του.

Ο καυμένος ο Κλάρκ! Ήταν ένα από τὰ θύματα του Μπροντγουαίη. Μά δεν φοβόταν ποτέ να χρεωκοπήσει. Ο πατέρας του είχε δικό του έναν ολόκληρο ουρανοξύστη. Έτσι ο Σήλντον έκανε διαρκώς τὸ κέφι του και είχε ένα ολόκληρο έπιτελείο θαυμαστριών! Για να μπορή μάλιστα να άντεπεξέρχεται στις υποχρεώσεις του, είχε δυό γραμματείς, οί όποιοι κανόνιζαν τις... μικρές ανάγκες τών φιλενάδων του. Αυτοί τούς χορηγούσαν τὰ διάφορα έπιδόματά των, δεχόντουσαν ένα σωρό τηλεφωνήματα για τις απαιτήσεις των κι' άφου φτιάχναν ένα ολόκληρο κατάλογο, τον έθεταν ύπ' όψιν του «βασιλέως» τών μιούζικ-χώλ για να πληρώνη τὰ σπασμένα!...

Ο πατέρας όμως του Σήλντον, όταν κατάλαβε ότι ο γιός του θά πήγαινε χαμένος από τὰ ξενύχτια και τις καταχρήσεις, του δήλωσε μιὰ μέρα:

— Πρέπει να παντρευθής. Βαρέθηκα να σε βλέπω να διασύρης τ' όνομά μου σ' όλον αυτόν τόν κόσμο τών χορευτριών. Να ήσουν τουλάχιστον ένας «γότης», να μπορούσες να κατακτήσης πραγματικά μιὰ γυναίκα, δεν θά είχα κανένα παράπονο μαζί σου. Έσύ όμως είσαι διαρκώς τὸ θύμα. Είσαι ο πιό κωμικός Δόν Ζουάν της Νέας Υόρκης.

Ο Σήλντον, ύστερα από αυτή την πατρική ψυχρολουσία, άπεφάσισε να βάλη μυαλό.

Θά με ίδιhs και δεν θά μ' άναγνωρίσης! δήλωσε στον πατέρα του.

Και από την άλλη κιόλας μέρα έδωξε όλες τις φιλενάδες του και διέκοψε τις εϋθυμες διασκεδάσεις του.

Τόση όμως ήταν ή έντύπωση που προεκήληθη από αυτή την άπόφασή του, ώστε κι' αυτές ακόμη ή εφημερίδες γράψαν ένα

σωρό σημειώματα, όπως τὸ ακόλουθο:

«Ο «βασιλεύς» τών μιούζικ-χώλ, ο πασίγνωστος Σήλντον, εγκαταλείπει τις γοητευτικές ύπηκόους του, ύπακούοντας στις συμβουλές του μίστερ Κόρνηλ Κλάρκ. Ο «άγνος γλεντζές» του Μπροντγουαίη άπεφάσισε ν' άσχοληθή με τις έπιχειρήσεις της Σίνκλαιρ Ρέφινιγκ κι' άρκίστηκε να μην πατήση πειά τὸ πόδι του στα νυχτερινά κέντρα».

Έλαβε μάλιστα ο Σήλντον και ένα πλήθος γράμματα από διάφορες γεροντοκόρες της Νέας Υόρκης, ή όποιες είχαν τὸ θράσος να του προτείνουν γάμο!

Ο άτυχος Σήλντον πέρασε, αλήθεια, εκείνο τόν καιρό μαρτυρικές μέρες. Για να ξεχνάη τις θλίψεις του, είχε ριχθή με πάθος στη δουλειά και δεν σκεφτόταν τίποτε. Ήταν σαν χαμένος.

Και φαντασθήτε τη χαρά και τόν ένθουσιασμό του, όταν ένα πρωί έλαβε ένα πολύ απλό, μα και αισθηματικό γράμμα. Για να πιστέψη αν δεν έβλεπε όνειρο, διάβασε και ξαναδιάβασε αυτό τὸ γράμμα. Ήταν από μιὰ ωμορφη χορεύτρια του Μπροντγουαίη, την Ώντρου Σμίθ. Το έγραφε ότι τόν αγαπούσε παράφορα, ότι δεν μπορεί να τόν ξεχάση και ότι θά σκοτωνόταν, αν δεν της έπέτρεπε να τόν βλέπη. Έστω και μιὰ φορά τή μέρα. Κατέληγε δε στο γράμμα της ότι δεν είχε καμιὰ άπαίτηση από αυτόν και ότι ποτέ δεν θά τόν ένωχλούσε για τίποτε.

Η Ώντρου Σμίθ, για τόν Σήλντον, ήταν

Έπάνω: Η χορεύτρια Ώντρου Σμίθ. Είς τὸ μέσον: Τὸ μέγαρον του «Βασιλέως του Μπροντγουαίη». Κάτω άριστερά: Ο «Βασιλεύς του Μπροντγουαίη Σήλντον Κλάρκ.

Ένα φαινόμενο! Όλες ή παλιές φίλες του τόν είχαν βρῖσει και είχαν φύγει από κοντά του, ύστερα από άγριες και θυελλώδεις σκηνές. Τοῦ ἔκανε λοιπόν μεγάλη ἐντύπωση αὐτὸ τὸ αἰσθηματικὸ γράμμα της.

— Πρέπει νὰ δῶ ἂν μοῦ παίξει κανένα ἄσχημο παιγνίδι! σκέφθηκε. Μήπως εἶνε κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς τρόπους της γιὰ νὰ μὲ κἀνὴ νὰ μπλέξω μαζί της.

Καὶ δὲν τῆς ὅπῃντῃσε. Μὰ τὰ γράμματα τῆς γοητευτικῆς χορευτρίας ἐξακολουθοῦσαν καὶ μέρα μετὴν ἡμέρα γινόντουσαν πρὸ τρυφερά. Ἔτσι ὁ Σῆλντον ἦρθε μιὰ ὥρα πού κατάλαβε ὅτι ἡ Ὠντρου Σμίθ εἶχε μπῆ στὴν καρδιά του. Ὁ γυιὸς τοῦ Κλάρκ, ὁ «βασιλεὺς» τῶν μιούζικ-χῶλ, τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ παράφορα καὶ δὲν δίστασε νὰ παρακούσῃ τὸν πατέρα του.

Ἐνα βράδυ λοιπὸν φόρεσε πάλιν τὸ φράκο τοῦ καὶ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὸν κατάφωτο δρόμο τοῦ Μπροντγουαίη. Ἦθελε νὰ πῆ σαμπάνια στὸ «Μπλάκ Ντόγκ» καὶ νὰ μιλήσῃ μετὴν Ὠντρου. Ἀλήθεια, δὲν θυμόταν καλὰ-καλὰ τὴ φυσιογνωμία της. Μὰ δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸ τὸ αἰσθηματικὸ «γκέρλ» θὰ ἦταν πολὺ ὡμορφο. Ἄλλωστε θὰ τὸ γιῶριζε, γιὰτὶ ἐκεῖνο θὰ τοῦ ἔκανε ἕνα σωρὸ τρυφερῆς ἐκδηλώσεις.

Καὶ πράγματι, ἐκεῖνο τὸ βράδυ οἱ θαμῶνες τοῦ «Μπλάκ Ντόγκ» διασκέδασαν ὅσο καμμιά ἄλλη φορὰ. Ὅλες ἡ χορευτρίες πού ἀγαποῦσαν τὴν Ὠντρου καὶ ἤξεραν τὸν παράξενο ἐρωτὰ της γιὰ τὸν Σῆλντον, ἔπαιξαν ὑπέροχα τὰ «νούμερά» τους, βοήθησαν τὴ Σμίθ νὰ γίνῃ ἑκατὸ φορὲς πρὸ γοητευτικῆ καὶ ξετρέλλαναν κυριολεκτικῶς τὸν Σῆλντον. Ὁ «βασιλεὺς» τῶν μιούζικ-χῶλ εἶχε βρῆ πάλιν τὶς δόξες του, κερνοῦσε σαμπάνια, ἔστελνε ἀνθοδέσμες καὶ γέμιζε τὸ καμαρίνι τῆς Ὠντρου Σμίθ μετὴν λουλούδια.

— Ἀπόψε εἶμαι ὁ πλέον εὐτυχισμένος ἄνθρωπος! δῆλωσε σὲ τὸν μαῖτρ τοῦ «Μπλάκ Ντόγκ». Θέλω νὰ παντρευθῶ τὴν Ὠντρου.

Αὐτὸ, καθὼς καταλαβαίνετε, ἦταν μιὰ πρῶτης τάξεως «ἀτραξιόν». Καὶ φυσικὰ ὁ μαῖτρ δὲν ἄφησε αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ διχφύγῃ. Ἀνήγγειλε μετὸ ὄλους τοὺς τύπους τὸ ἐξαιρετικὸ γεγονός στοὺς θαμῶνες τοῦ εὐθυμοῦ κέντρου καὶ ἡ Ὠντρου Σμίθ ὑποχρεώθηκε νὰ ἐμφανισθῆ μετὴν Σῆλντον Κλάρκ καὶ νὰ δεχθῆ ἕνα πλῆθος χειροκροτήματα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔγιναν οἱ ἐπίσημοι γάμοι των. Ὁ Σῆλντον ἐγκατέστησε τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα πολυτελὲς μέγαρο, τὴ γέμισε κοσμήματα καὶ τὴν ἔκανε μιὰ πραγματικὴ «βασιλισσα» τοῦ Μπροντγουαίη.

Ἔτσι πέρασε ἕνας χρόνος ὡμορφῆς καὶ εὐτυχισμένης ζωῆς. Ἐαφνικὰ ὁμως ὁ Σῆλντον Κλάρκ ἄρχισε νὰ γίνετα δύσθυμος. Ἀλλὰ καὶ ἡ γοητευτικὴ γυναῖκα του εἶχε χάσει τὴν εὐθυμία της. Τώρα πού εἶχε γνωρίσει τὴ ζωὴ τῶν σαλονιῶν καὶ τὴ βαρέθηκε, ἔβλεπε ὅτι χίλιες φορὲς προτιμότερο ἦταν τὸ κατάφωτο Μπροντγουαίη. Ἐκεῖ εἶχε τὴν ἐλευθερία της, τὸ γέλιο της, τοὺς θαυμαστάς της, τὴ δόξα της. Ἐνῶ ἐδῶ ἦταν φυλακισμένη σ' ἕνα χρυσὸ παλάτι, ἔχοντας γιὰ συντροφιά ἕναν δύσθυμο καὶ ζηλιάρη σύζυγο.

Καὶ τότε σκέφθηκε ὅτι γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα της, θὰ ἔπρεπε νὰ βρῆ ἕναν τρυφερὸ φίλο. Καὶ φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. Ἦταν ἕνας ὑπόπτος Ἀργεντινός, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ θράσος νὰ παρουσιασθῆ ὡς ἐξάδελφος τῆς Ὠντρου.

Ὁ Σῆλντον, φυσικὰ, στὴν ἀρχὴ δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε. Ἔτσι ὁ Ἀργεντινός καὶ ἡ Ὠντρου ἄρχισαν νὰ διασκεδᾷζουν καὶ νὰ κοροϊδεύουν, καὶ μέσα ἀκόμα στὸ σπίτι του, τὸν ἄτυχο Ἀμερικανό. Ἐφθασαν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ μὴ λαυβῶνουν καμμιά προφύλαξι. Ἔτσι, ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα πού ὁ Σῆλντον μπῆκε ἔαφνικὰ στὴν αἴθουσα τοῦ μιλλιάρδου, βρῆκε τὴν Ὠντρου νὰ ἔχῃ μετὴν Ἀργεντινὸ μιὰ ὑπερβολικῆ τρυφερῆ συνομιλία. Καὶ ὅπως ἦταν τρομερὰ ζηλιάρης, πνίγηκε ἐπὶ τὴν ἀγαπάκησιν καὶ τυφλώθηκε ἀπὸ τὸν θυμὸ του. Μὴ ξεροντάς δὲ τί κἀνὴ, ἄρπαξε μιὰ «στεκα» τοῦ μιλλιάρδου καὶ μετὴ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ

[Ἀπαντοῦν οἱ κ. κ. Σταμ. Σταμ. Ν. Καλογερόπουλος καὶ Ἀλ. Μινωτῆς.]

Ἴδου καὶ σήμερον μερικὲς ἀκόμη ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις τῶν λογίων, δημοσιογράφων καὶ καλλιτεχνῶν γιὰ τὰ πιὸ μεγάλα καὶ πιὸ... ἱστορικὰ ἑλληνικὰ μουστάκια.

Ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. ἀπαντᾷ: «—Ὅταν ἤμουν μικρός, ἐντύπωση μεγάλη μοῦ ἔκαναν τὰ μουστάκια τοῦ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσου. Φαινόταν σ' αὐτὰ, ὅλη ἡ ἐπαναστατημένη ἄγρια καὶ ἀτίθασσος γενεὰ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐπειτα τὰ πράγματα ἐμαλάκωσαν, ἐλειάνθησαν καὶ ἐκαλωπίσθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς καταστάσεως τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν τὰ μουστάκια τοῦ μακαρίτη Γενήσαρλη.

»Ἡ μεταπολεμικὴς ἰδέες ἐξέπλυναν κατόπιν τὰ πάντα στὴν Ἑλλάδα καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔμεινε μουστάκι στὶς φάτσες τῆς ἐλληνικῆς πού νὰ λήη τίποτε. Οἱ Ἕλληνες μετεβλήθησαν εἰς κάτι τὸ οὐδέτερον. Πολλοὶ σοῦ θυμίζουν σερνικὲς γρηῆς.

»Τώρα, τέλος, πού ἀνακατώθηκαν καὶ στραπατσάρηθησαν τὰ πάντα, δείγμα καὶ σῆμα κατατεθῆν τῆς καταστάσεως εἶνε τὸ μουστάκι τοῦ Κονδύλη!»

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Τμήματος Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας κ. ΝΙΚ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ μᾶς λέγει :

Ἐνας πρῶην Ἰάπων πρωθυπουργός, τερατωδῶς μακρομύσταξ

ἐλησμόνησε νὰ τοῦ τὰ ρίξῃ καὶ νὰ τὰ ἀπομονώσῃ, ἐρφέπια πειά, μέσα σὲ μιὰ καλύβια ἐνὸς ξυλοκόπου στὸ Ντόρν».

Ὁ καλλιτέχνης τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. ΑΛΕΚΟΣ ΜΙΝΩΤΗΣ μᾶς ἀπαντᾷ:

«—Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξω σὲ πεθαμένους, τὴ στιγμὴ πού ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς πού θέλετε ζῆ. Εἶνε δὲ αὐτὸς ὁ μύσταξ τοῦ περιφήμου Λασκαράκη, μόνου ἐπιζῶντος εἰσέτι ἐκ τῆς παλαιᾶς ρομαντικῆς ἐποχῆς. Μοῦ κἀνει ἐντύπωση ἡ νεοτροπία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ἐνῶ ζοῦμε σὲ πλήρη 20ὸ αἰῶνα, νὰ φέρῃ ἕνα τέτοιο μουστάκι σήμερον. Δὲν ξέρω πῶς, νομίζω ὅτι τὸ μουστάκι τοῦ Λασκαράκη γεννήθηκε μαζί μετὴν κάτοχό του. Δικαιῶνει δὲ ἀπόλυτα τὴν ὑπαρξί του πάνω στὸ μούτρο του καὶ εἶνε ἕνα ξεχωριστὰ ἐπιτυχημένο διακοσμητικὸ στοιχεῖο σ' αὐτό».

χοντρή, ἄκρη τῆς ἄρχισε νὰ καταφέρῃ ἀλλεπάλληλα κτυπήματα στὴ γυναῖκα του καὶ στὸν Ἀργεντινὸ. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς συζυγικῆς τιμωρίας ἦταν νὰ σκοτωθῆ ἡ ὡμορφη Ὠντρου καὶ νὰ τραυματισθῆ θανάσιμα ὁ τρυφερὸς φίλος της. Γι' αὐτὴν τὸν λόγο ὁ «βασιλεὺς» τῶν μιούζικ-χῶλ κάθησε στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐξακριβώθηκε ἡ ἀπιστία τῆς γυναῖκας του, καταδικάσθηκε ἐπιεικῶς πέντε χρόνια καὶ κλείσθηκε στὶς φυλακὲς τοῦ Σίγκ-Σίγκ.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ